

MARTINA BOUČKOVÁ

Past na sňatkového podvodníka

*Jak přechytračit záletníka
a nezamilovat se*

 PRESS

Past na sňatkového podvodníka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Martina Boučková

Past na sňatkového podvodníka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

© Martina Boučková, 2023

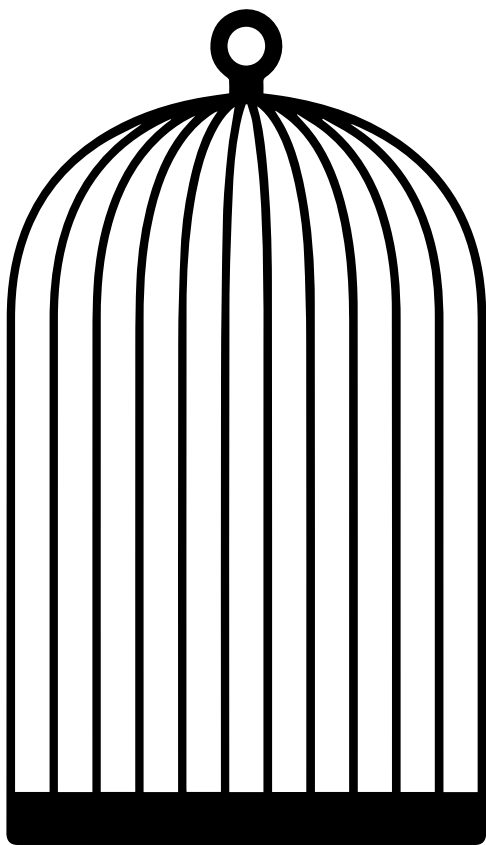
ISBN tištěné verze 978-80-264-4610-1

ISBN e-knihy 978-80-264-4617-0 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-4618-7 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-4616-3 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

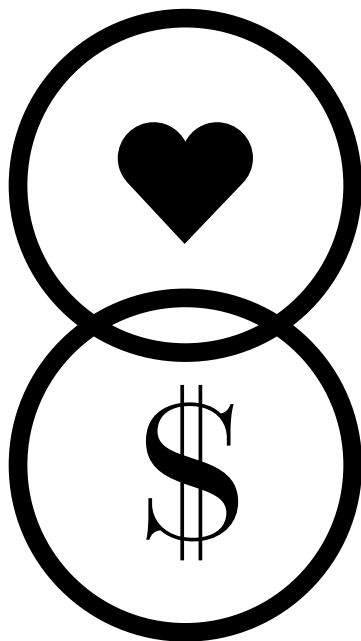
Past na sňatkového podvodníka

MARTINA BOUČKOVÁ

Past na sňatkového podvodníka

*Jak přechytračit záletníka
a nezamilovat se*

ÚVOD

Život je kuchař, který nemá problém s tím, aby nám naservíroval cokoliv. Některé pikantnější porce událostí bychom zpětně raději ani neochutnali. Ale ty paradoxně v hlavě zůstanou. Mozek si sám rozhodne, co nechá a co naopak vyhodí: Jako třeba bezduché tlachání na svatbě nebo pohřbu s příbuznými, jejichž jména si nepamatujeme. A kdo ví, jestli jsme vůbec spříznění.

Stejně tak strašné čekání ve frontě u doktora. Zírání přes upatlané okno autobusu na rozkopané silnice. Usínání u filmu, který mi vnutil manžel. Jenže náš společný vkus se vždycky krutě míjel. To zas byla ptákovina! Prostě takové mrhání časem, jemuž se někdy vyhnout nemůžeme.

To vše mozek vytlačí, aby si ponechal skutečné perly, na které se nikdy nezapomíná. I přesto, že bychom se kvůli některým občas raději zakopali sto metrů pod zem.

**Život mi sice občas s oblibou upeče něco,
co bych si třeba zprvu sama nevybrala,
ale nakonec ve výsledku nejspíš nelituji.
Přijde mi, že můj čas se vine podle nějakého
receptu, a já to tak беру. Někdo jiný zase může
mít pocit, že jeho osud řídí škodolibý scenárista,
který zkouší hranice své fantazie. A třeba
je to hloupost jako horoskopy a věštba a nikdo
se tím vážně nezabývá. Jen já si myslím, že vše
musí mít důvod. Jako bych to nemohla přijmout
jen tak...**

Já

I. NÁŠ PRVNÍ POSLEDNÍ DEN

Nikdy jsem nebyla stavěná pro traumata. Narodila jsem se totiž za bouřlivého smíchu, který se v tu chvíli odehrával na porodním sále, neboť zdravotní sestra po celý čas vyprávěla historky ze své víkendové narozeninové oslavy. Moje mamka měla ale docela jiné starosti. A kombinace vtipné pointy a kontrakce jí nepřinášela kýžený výsledek, jaký by si příběh zasloužil.

Nicméně, kdo by neměl svět rád a netěšil by se na to, co mu přinese, když do něj spadne, respektive vklouzne do náruče lékaře, který se řethtá s otevřenou pusou plnou krásných bílých zubů bez jediné plomby. A obě sestry se nad ním doslova lámou ve svém úzkém, záviděníhodném pase. Smály se, když mě myly. Smály se, když mě vážily, měřily a zabalovaly do zavinovačky.

Sice si nic nepamatuju, ale pokud jsem mohla mít nějaký první vjem, tak leda takový, že mají obrovskou radost z toho, že jsem se konečně po těch dvanácti hodinách úmoru vyloupila na světlo.

Jako dítě jsem se mnohokrát snažila z mamky vydolovat, o čem se to tenkrát všichni bavili. Jako bych tím mohla vyvolat první vzpomínku. Ale ani jedna z nás nebyla schopná dát něco konkrétního dohromady.

Nicméně mnohokrát v dětství, v těch chvílích, kdy se ptáme rodičů, jaké to tenkrát bylo, když jsem byla malá (jako bych v tu chvíli byla kdovíjak velká), jsem si navymýšlela řadu potenciálně úspěšných historek, které by tehdy mohly zabodovat. Lišily se jen podle mého věku a aktuálních zájmů.

Ačkoliv je mi jasné, že se mi tento vjem nikdy nevybaví, na druhou stranu zase vím, že mi jich mnoho dalších zůstane. A nejspíš je odpáru leda tak s alzheimerem.

Takže když jsem se konečně dostala do fáze, že jsem mohla uzavřít jeden příšerný debakl, jímž bylo manželství s Frantou, nakonec si vážně ani nevybavuji soudcův monotónní hlas, čtení spousty formulí, paragrafů a vět v takové podobě, aby nevyvolávaly dvojsmysly (na což byl jinak Franta machr), ale po čase mi ulpěly v hlavě docela jiné vzpomínky.

Jako třeba to, že až v soudní síni jsem si všimla, že můj ex je vlastně vážně starý a dost opotřebovaný a vůbec na něm není nic, co by ještě stálo za hřích. Proč jsem to dřív neviděla?

A mnohem silnější zážitek následoval o chvilku později. Chlapi totiž mohou být krásní nebo opotřebovaní a vztahy čerstvé, zevšednělé nebo narušené, ale nakonec může do života přiletět něco malého, co naprosto přeruší celou dějovou linku. Hele, romantičky, nemluvím teď o nenadálém štěstí, které po devíti měsících začne nabourávat váš rozpočet a soukromí. Tak se uklidníme, stále jsme v soudní síni a probíhá poslední jednání rozvodového řízení.

Otevřeným oknem totiž do místnosti jen tak vlétla sršeň. Plula si v klidu vzduchem jako zpomalená vystřelená nábojnice, která ještě nebyla rozhodnutá, jestli a koho by stálo za to zasáhnout. Nejprve letěla kolem Franty a jeho advokáta. Protože jsem ji hned nezaznamenala, považovala jsem manželovo trapné koulení očima a trhání hlavou za jedno z jeho mnoha gest, jež vysílá, když chce zpochybnit mou inteligenci, potažmo svéprávnost. I když upřímně, kdo v tu chvíli vypadal nesvéprávný, že? Jelikož však i jeho advokátovi se začala hlava na krku jaksi nestandardně kymácet, nasadila jsem si brýle, zavěšené na řetízku v dekoltu, abych zaostřila.

Bez brýlí houby vidím. Na nose je ale pořád nenosím. Někdy je lepší vidět svět trochu rozostřeně. Z podobného důvodu jsem si je i před chvílí úmyslně sundala. Totiž poté, co mi konečně došlo, že Franta není žádný krasavec, jsem si další naše již poslední společné momenty nechtěla nijak dál vizuálně kazit. A pořád pokukovat po jeho advokátovi, abych si spravila chuť, mi přišlo zase nevhodné.

A tak jsem ji náhle uviděla. Sršeň visící ve vzduchu tak dvacet čísel před žalovaným a jeho sexy advokátem. Jelikož to vypadalo, jako by

oba šilhali, když se jejich panenky stáhly zaostřením k nosu, chtěla jsem obratem vytáhnout mobil a vyfotit si momentku na památku. Moc hezky by se to vyjímalo ve fotoalbu velkých životních událostí. Poslední den mého manželství a oba v tu chvíli vypadali značně... bez inteligence. Ale bohužel to nebylo možné.

Záhy manželův advokát strnule oznámil směrem k soudci, že jednání je narušeno neočekávanou událostí. Jak víme, v soudní síni nejsou povoleny zbraně. Proto se dole prochází rámem, že... Ale tenhle na jednu stranu drobný tvor, hmyz, který stejně lidské oči přefiltrují do mozku jako gigantického agresivního obra, byl vlastně svým způsobem živou zbraní, co si jen tak halabala přiletěla oknem a při troše štěstí by mě mohla s ohledem na manželovu alergii před svědky stihnout ještě udělat vdovou a dědičkou. Geniální alibi. Po tom všem, co jsem kvůli němu musela poslední měsíce vytrpět, mě díky mé docela zákeřné fantazii zaplavil příjemný vzrušující pocit zadostiučinění. I proto jsem nemohla pohledem uhnout ani o píd'. Přece jenom, co kdyby...

„Mohu toho sršně odstranit?“ zeptal se advokát žalovaného. Soudce bouchl kladívkem se slovy „Povoluje se“.

Advokát tedy zvedl důležité listiny týkající se našeho rozbitého manželství a začal s nimi dráždit dříve poklidnou sršň. Na to Franta obratem reagoval tak, že se opřel o podrážky, aby se na židli odrazil jako na bruslích. Jenže si neuvědomil, že tato nemá kolečka. Místo, aby tedy židle odjela do bezpečné vzdálenosti, se velmi nebezpečně zaklonila dozadu. Ustál to líc jak v Matrixu, vyskočil a hbitě odstoupil až ke zdi. Hrdina.

Záhy začalo všem docházet, že sršň není motýl. I soudce vstal, aby jednal. Jenže když vstane soudce, musí povstat i všichni ostatní. Nebo jsme se aspoň hned zvedli jako vystrašené děti ve škole. Moje advokátka přidala faktický argument: „Kolego, tohle není efektivní. Zkusme ji zahnat zpátky k oknu.“

Načež advokát místo akce začal polemizovat, zdali u sršně se jedná o „ho“ nebo „ji“. A tak zatímco ti dva slovíčkařili, sršň si svobodně poletovala po místnosti od jednoho k druhému, aby nás postupně

všechny zapojila do hry. A víte co? V klidu jsem se usadila, sundala si znovu brýle a sledovala mírně rozmazané divadýlko. Ono to mělo své umělecké kouzlo. A taky nejsem hysterka. Narodila jsem se na vesnici. Sice jsem tam pobyla jen tři roky, ale i to se počítá, ne? Takže jsem se bavila tím, jak advokát běhá s rozvodovými papíry, můj ex se pokouší zalézt za katedru a soudce mává vším možným, co mu přišlo pod ruku.

Nakonec si to sršeň namířila k nám, ke straně žalujících. Moje advokátka instinktivně hrábla do kabelky, vytáhla deodorant a stříkala jako divá. Těžká sladká vůně se rozlila prostorem. Se sršánem to neseklo, zato já dostala palbu deodorantu přímo do očí.

Inu, jak dopadlo poslední kolo, ve kterém se uzavřelo naše společné manželství? Sršeň nikoho nebodla. V klidu si to zase zamířila k oknu a odletěla. A jestli má aspoň špetku smyslu pro humor, tak se jistě výtečně pobavila na náš účet.

A já měla vše rozmazané víc než obvykle. Přímým zásahem mi otekly oči a zrudlo bělmo. A odnesla jsem si ponaučení, že i malý tvor může nadělat velkou neplechu. Zejména když jsou všichni kolem sakra kompetentní danou situaci účinně řešit.

II. TŘI NEJLEPŠÍ VĚCI

Když jsem se s Frantou před lety rozváděla, myslela jsem si, že mám o chlapech jasno. Žádný nestojí za to, abych se kvůli němu nervovala a následně pak ještě znemožňovala lahví vína a vodky u pokladny, navíc před tou pokladní, která je také známou mé mamky z kostelního sboru. Taky jsem mohla přejít ke kase vedle. Jenže to bych nesměla být emocionálně na hadry a musela bych dávat pozor, co se pár metrů přede mnou odehrává. Nic dalšího jsem na pult nevyskládala a ještě jsem k tomu bezmyšlenkovitě zalhala, že to vše (čili dva kusy alkoholu) je na oslavu maminčiných narozenin.

„Ted? V květnu? Nemá náhodou Jitka narozky až v listopadu?“ zeptala se prodavačka.

Jasně. Mamka je ve znamení Štíra, zato já evidentně ‚husy‘, kdyby nějaké takové znamení existovalo.

Chlapi jsou ničemové a já se tehdy zapřísahala, že v životě už nechci ani jednoho vidět. Pochopitelně ve své ložnici, protože jinak by to bylo těžko realizovatelné. A rovněž jsem z těch ostrých nůžek vyjmula svého syna Tadeáše. Ten nemůže za to, že má exmanželovy geny. Na druhou stranu také z poloviny moje. Právě proto je po mně tak krásný. Jenže líný po Frantovi. Přinejmenším mi budiž připsáno k dobru, že se nevzdávám, abych ho vychovala lépe, než se podařilo mé extchýni při výchově jejího syna. Ačkoliv podle toho, co jsem si od ní vyslechla, stejně je to všechno moje vina.

Jako bych to tedy měla být snad já, kdo nacpal Frantovi do postele tu vyhublou stážistku! Jenže podle jeho matky, která mi schválně celé roky komolila jméno, jsem ho do té situace přivedla právě svým přístupem. Neustále jsem ho deprimovala, svazovala výčitkami a dávala mu najevo, že ho ve své podstatě k ničemu nepotřebuju. Doslova řekla – ale než ji budu citovat, tak se předem omlouvám; ona tchýně byla vřdycky tak trochu vulgární, přízemní a dramatická a nikdy neváhala zapojit se do bitky před Jednotou, kterou stejně jak známo většinou rozpoutala ona – takže tehdy mi doslova řekla: „Ty si vo něm

myslíš, že je to vobyčejnej vocas, a proto si nezasloužíš nic jinýho, než aby tě vopustil.“ Tak a teď to mám.

Nejsem kus dřeva: Toužila jsem po pomstě. Ale jen takové ve své podstatě neškodné. Znáte to: boží mlýny... Měl to pro mě být tedy jen nějaký aspoň trochu příjemný pocit zadostiučinění, jelikož jsem si takový stav přece nezasloužila.

Měla jsem k tomu jednou dobře našlápnuto. Bylo to ve čtvrtek. To jediné vím přesně, protože v ten den míváme v závodce v nabídce obědového menu mimo jiné smažák. A já ho měla v tu chvíli na talíři. Který konkrétní čtvrtek nebo alespoň měsíc, to už si bohužel nevybavuju. Nicméně, toho dne mě cosi osvítilo, že bych si nemusela nechat konečně všechno líbit. A tak jsem ledabyle vystřčila svou nohu z uličky právě v momentě, když ona krasavice o polovinu mladší než můj ex procházela. Nesla tác s prázdným talířem. Chvíli před tím do sebe totiž jakoby nic nasoukala devět knedlíků! Nechápu, kam to dává. Ale ono se jí to jednou vymstí, děvce! *Jen počkej, až budeš mít děti! To ti pěkně zahýbe s figurou*, prskala jsem si pro sebe.

Takže abych neodbíhala od nejdůležitějšího: Mise byla splněna, krasavice slítla na zem. Na kolenou si rozerval a silonky. Zatáhla jízlivou slzu dovnitřku svého kostnatého já a změřila si mě našťvaným pohledem. Chápu, mé jednání nebylo zrovna *dospělé* a emocionálně vyrovnané, ale vždyť jsem to už říkala: Byla jsem na hadry. Duševně. Dlouhodobě. Jasný? Každý máme sem tam nějakou slabou chvíli. Ale na svou obhajobu bych ráda zdůraznila, že právě noc předtím jsem našla její náušnici pod mým polštářem. Pak bych naopak měla být pochválena, že jsem to vydržela celých šestnáct hodin a nezabila ji hned, jak si zasloužila.

Čili potvrzeno sečteno: Je to potvora, co baští jako kůň, přitom má možná třicet kilo i s postelí a sbalila mýho skoro plešatýho troubu. A to mi tehdy před lety na zámku v Cholticích sliboval, že mi zůstane mužem i přítelem, bude věrný a nikdy mě neopustí. Ví, že bych se k tomu neměla pořád vracet. Akorát se mi z toho pění krev a chce se mi o to víc dupat vzteky. Jenže na to teď nemám ty správné boty. V měkkých bačkorách by to nemělo pořádné grády.

„Neměla bys jí nakonec poděkovat?“ nadhodila po čase Míša, kamarádka ze střední, s níž jsem stále v kontaktu. Díky bohu. Jediná rozumná bytost na této planetě, která se za celé roky vůbec nezměnila. Myslím, co se vstřícného pochopení týká. Jinak jsou na ní stejně jako na mně už vidět jisté stopy zubu času. Ani já už nejsem ta nádherná princezna ze zámku, jenže to není tak podstatné. Všichni se přece měníme. Míša na to má ale výbornou teorii, kterou často opakuje svému Vojtovi, protože podle ní se má chlap v zásadě pořád dokola chválit, a to jakýmkoliv způsobem, jelikož je to jediná prevence před výstřelky způsobené krizí středního věku.

„Musíš ho uvést do jistého stavu utlumené hibernace, která kolem něho vytvoří takovou nerozbitnou bublinu, jako že je dokonalý a žádaný. Ale jen doma! Nikde jinde!“

O svém muži říká, že je jako víno nebo jako „sejra“, které zraje časem, a tím jsou pochopitelně po všech stránkách lepší. Netuším, kolik je v tom filozofie a nakolik sarkasmu. Protože já pod tím vidím spíš dost okatou narážku na to, že Vojta je často nasosaný jako žok a navíc mu opravdu dost zapáchají nohy. Při návštěvě obvykle nevím, kam uhýbat pohledem, abych chytla tenký záchranný proud vzduchu z otevřené ventilačky.

Nehledě k tomu, že jakýkoliv podobný falešný způsob hibernace by mě akorát vyčerpával. Já mám taky přece právo být kvalitním vínem, z něhož by upíjel jen manžel. Nejsem žádné rozlejvané stolní, ani krabičák. A mám rovněž právo být kritická, když pořád dokola roky opakuje ty stejné chyby. Ačkoliv ode mě nesčetněkrát slyšel varování: „Ještě jednou, a fakt se neznám!“ Anebo další perlu z repertoáru mé matky, kterou jsem přenesla do své domácnosti: „A nepřej si mě!“

Když se nad tím takhle s odstupem zamyslím, uvědomím si, jak jsou ty výhružky v podstatě nemožné. Co vlastně doopravdy znamenají? S jakým trestem jsem chtěla přijít? Nebylo divu, že mě nebral vážně.

A pak jsem se v práci musela dívat na tu nemožnou stážítku, které bych podle Míši měla poděkovat?

„A za co?“ podivila jsem se.

„Hele, já chápu, že teď tě to štve, ale časem ti dojde, že rozejít se bylo jedno z tvých nejlepších rozhodnutí.“ Chytla mě kolem ramenou a dodala: „Hani, přiznej si upřímně, byla jsi poslední měsíce nebo roky opravdu šťastná?“

Nebyla. Ach ano, nebyla. Možná bych té mladé štíhlé stážiště měla opravdu poděkovat. Přijít k ní, podat jí ruku na usmířenou a říci: „Vážená, klidně si Frantu nechte se vším všudy. Ono stejně není o co stát. A ve vašem případě to asi nebude ani žádná láska k jeho zevnějšku nebo bohaté duši, že?“ Zaslouží si ji, zlatokopku! Jen ať ho pěkně odrbe!

Třeba to bylo skutečně to třetí nejlepší, co se mi v životě stalo. První byla Terezka, druhý Tadeáš a třetí – rozvod. Akorát ta poslední věc mi hned nedocházela.

A tenkrát na žádné díky nebylo ani pomyšlení. Jednala jsem zkratkovitě, protože jsem na takové situace nebyla připravená. Vážně, která z nás se trénuje na to, co bychom udělaly, kdyby nám byl manžel nevěrný? Mě ani nenapadlo o tom přemýšlet. Takhle jsem si manželství nepředstavovala. Chtěla jsem být šťastná! Opravdu šťastná. Zní to možná jako klišé, ale já jsem – jak teď po letech vidím – byla evidentně typická naivka, která o tom ani nepochybovala. Vždyť jsme si spolu užili tolik legrace! Máme dvě nádherné děti! Přežili jsme stres ze splácení hypotéky či hledání zaměstnání po mateřské, překonali strach, že pro změnu přijde manžel o svou dobře placenou práci za to skoro nic, co tam dělal. Všechno jsme společně zvládli. Život se zajel do bezpečných kolejí. Vše mělo svůj řád. Směr. Nic se nemělo pokazit.

A pak v průběhu posledních pár let, kdy nám fakticky nehrozilo žádné vnější nebezpečí, se to celé zřítilo... uvnitř. Měla bych si nakonec něco vyčítat? Udělala jsem nějakou chybu? Tak to sotva! Ne a ne! Na tom trvám.

Žádný vděk. Ani úcta. Nebudu se přece pořád hroutit do sebe. Chtělo to prostě aspoň nějaký pocit satisfakce. I když jen třeba drobný, krátkozraký... Jako ta natažená noha s křečovými žilami pěkně vystrčená do uličky v jídelně, která vedla k pádu stážišky na kolena.